

Hồi 45

Một Cuộc Hành Hương

Đã nói “kho” tự nhiên là phải kiên cố.

Kho chứa nhiều vật quý giá nhất định phải kiên cố nhiều hơn.

Kho chứa báu vật của Trung Đường Phủ , sự kiên cố phải được gia tăng gấp trăm ngàn lần hơn nữa .

Vách tường, cửa sắt, trên lớp ngói, nhưng dưới lớp ngói còn có một lớp khác, không phải cây như những kho kiên cố khác, lớp lót dưới ngói trong kho Trung Đường Phủ bằng sắt.

Không phải sắt dày như cánh cửa, nhưng chắc cũng không mỏng lắm.

Trừ những kẻ có tà thuật , hô phong hoán vũ, súi đậu thành binh, độn giáp tàng hình, nhất định không có chỗ nào chui lọt.

Nhưng những thứ “tà thuật” truyền khẩu đó, Phí Độc Hành chưa thấy, vì chưa thấy nên hắn không tin.

Như vậy, tên trộm này nhất định không phải âm binh cũng không phải “hóa con ruồi chui qua kẹt cửa” như Tề Thiên Đại Thánh, hắn phải là người, mà đã là người thì hắn phải có chỗ chui vô .

Nhất định phải có .

Hoặc công nhiên mở cửa, hoặc chui dưới chân giường ... trở nóc ...

Phí Độc Hành nhìn lên trên nóc.

Dưới lớp ngói còn có một lớp sắt.

Và dưới nữa là những sà ngang.

Sà ngang lớn nhất là cây sà ngang chính giữa .

Phí Độc Hành nhún chân phóng mình lên đó .

Sà ngang quá lớn, một người nằm cho khéo, đứng dưới khó trông thấy .

Đã lớn bề ngang mà lại ở trong kho, lâu ngày, bụi ít cũng thành nhiều, trên cây sà ngang đó là một lớp bụi dày.

Trên lớp bụi đó, Phí Độc Hành thấy dấu .

Cái dấu đáng chú ý nhất là cái dây thừng.

Chỗ dấu buộc sợi dây thừng ngay chỗ đặt cái rương mất báu vật .

Phí Độc Hành ngẩng mặt lên.

Từ cây sà ngang đứng dưới gần đụng nóc nhà .

Hắn thấy gần nóc có một dấu tròn in trên lớp sắt.

Dấu thật nhỏ, y như một sợi chỉ khoanh tròn, đứng dưới đất không làm sao thấy được, mà cho dầu có lên cây sà ngang nhưng nếu không ngay chỗ dấu bụi cũng khó nhận ra .

Dấu tròn đó không lớn, Phí Độc Hành đưa tay đỡ thử, lớp sắt bị khoét, khoét thật khéo, bằng vào lỗ khoét đó, có thể chui lọt đầu người.

Mảnh sắt bị khoét dầy được, nhưng lại không rơi xuống.

Phí Độc Hành nhảy xuống đất.

Hắn bước ra cửa đi vòng từ bên phải sang bên trái rồi đi thẳng ra sau .

Bên sau, máu khó cách đầu tường chừng non trượng, nơi đó có bốn ổ canh phòng, mấy tên Phòng Vệ mang đao qua lại .

Thường bên sau rất cao, đầu tường gần ngang với nóc kho .

Bước tránh qua bên phải cho khuất tầm mắt mấy tên Phòng Vệ, Phí Độc Hành tung mình mọt sát trên nóc nhà .

Vòng tường tuy cao, nhưng nhìn ra sau vẫn thấy một hẻm nhỏ, tối om, dọc hai bên là cửa sau của nhiều dãy nhà, bên ngõ hẻm có rãnh nước, rác rưởi, phóng uế bừa bãi .

Phí Độc Hành bò lại gần sà ngang, nhắm đúng chỗ có dấu tròn, gỡ mấy miếng ngói, rất dễ gỡ và hắn thấy lớp vữa sắt bên dưới đúng chỗ có lỗ tròn.

Miếng sắt của lỗ khoét có đánh dấu hình chữ thập, bốn đầu cây ló ra cản không cho miếng sắt bị khoét rơi xuống, nhưng đỡ lên thì lại rất dễ .

Phí Độc Hành biết tên trộm vào tại chỗ này .

Nhưng lỗ khoét nhỏ lắm, phải là một con người nhỏ thó như đứa trẻ lên mười và nhút nhát tên trộm này phải luyện giỏi “Rút Cốt Công”, chỉ có hạng người như thế mới chui vào trong được.

Những tay chuyên môn nghề này mà có vóc người nhỏ thó rất ít, thêm chuyên luyện được “Rút Cốt Công” để có thể ép mình chui vào lỗ nhỏ như thế này thì lại càng ít hơn nữa .

Phí Độc Hành dậy ngói lại và nhẹ nhàng tung mình xuống.

Vòng ra phía trước kiếm một tên Lãnh ban Đội trưởng, Phí Độc Hành nhìn xói vào mặt hắn và hỏi:

- Tối hôm qua cũng những người này gác phải không?

Tự nhiên tên Đội trưởng chớ không phải Tông Hiệu Úy, hấn không dám coi thường “người mới”, hấn vòng tay cung kính:

- Bẩm Hiệu Úy, chính những người này .

Phí Độc Hành bảo tên Đội trưởng cho tập hợp, nhưng hấn không hỏi, cũng không nói gì, hấn chỉ nhìn qua rồi cho giải tán.

Căn dặn viên Đội trưởng đóng cửa kho và nhắc chừng chuyện canh phòng xong, Phí Độc Hành quay trở về phòng và sau đó là mất dạng.

Không thấy bóng dáng của hấn, nhưng đám quân Hộ Vệ từ Trung Đường Phủ lại túa ra, toàn thành Bắc Kinh gần như không một ngõ ngách nào không bị lục soát.

Nhiều tay nhám nhúa thuộc Hắc đạo giang hồ rút trong góc nhà không dám lộ mặt ra, thậm chí có nhiều tay “rút quá” đã vội tìm phương “lánh nạn”.

Toàn thành Bắc Kinh xáo trộn một cách bất bình thường.

oOo

Nhưng trong Trung Đường Phủ thì lại bình thường.

Mọi người đều không có vẻ gì lo lắng, họ ra vào y như thông lệ, sự bình thản đến mức người ta tưởng chừng như chuyện xảy ra không phải ở nơi đây .

Những cô a hoàn vẫn thấp thoáng hậu đường, vườn hoa tươi màu, những con bướm vây quanh nhỡn nhơ .

Cỗ xe hoa quý của Cửu phu nhân vẫn chuẩn bị để đưa Cửu phu nhân đi hành hương ở “Diệu Phong Sơn” như thường lệ .

Nghe đâu Cửu phu nhân quá muộn con, nên người thường đến am vân cầu tự, chuyện đó quá thường nên chỉ có người toán hộ vệ hầu cận là lo sửa soạn, ngoài ra không một ai chú ý .

Cỗ xe ra cửa Phủ .

Từ đó đến “Diệu Phong Sơn” bằng con đường rộng và bằng phẳng, hai bên đường cỏ thụ che tàn mát rượi, vừa cầu tự, Cửu phu nhân lại còn thích rong xe trên con đường đó để nhàn du .

Con đường rộng, hai bên có rừng cây, ít người qua lại, vì nó không phải thông lộ vào thành.

Cỗ xe đến một ngõ ngoặt của khu rừng rậm, từ trong ngõ ngoặt đó lại có một cỗ xe .

Cỗ xe nhỏ dân thường.

Cửu phu nhân xuống xe và sang qua xe nhỏ đó .

Cỗ xe hoa quý của Cửu phu nhân nhưng không người cứ trực chỉ “Diệu Phong Sơn”, còn cỗ xe nhỏ mà có Cửu phu nhân ngồi thật thì quay trở lộn vào thành.

oOo

Tòa trang viện nguy nga phía tây thành mở rộng.

Cỗ xe của Cửu phu nhân vào cổng đó .

Dãy hành lang, thông từ hậu viện, có một gian phòng trang hàng lộng lẫy, thảm hồng, trước gấm và kỷ trà bằng gỗ quý màu nâu.

Người thiếu phụ vẫn ngồi trên chiếc ghế rộng lót nhung, trên kỷ là chén trà chó không phải đĩa nho như bữa trước.

Cỗ xe của Cửu phu nhân đứng cạnh hồ sen.

Một cô tỳ nữ bước vào cúi mọp mình:

- Bẩm Đàn chủ, Thúy Quyên đã đến.

Đôi mắt lim dim phủ làn mi cong vút của người thiếu phụ nhướng lên:

- Ta đã nghe tiếng xe, hãy gọi nói vào .

Chỉ một phút sau, Cửu phu nhân bước vào, dẫn đường là viên Tổng Quản lùn mập áo đen.

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ xin bái kiến.

Bàn tay ngà ngọc của người thiếu phụ nhẹ vẫy lên:

- Ngồi đi .

Cửu phu nhân khép nép ngồi xuống chiếc ghế xế về bên trái .

Người thiếu phụ lại vẫy tay về phía sau lưng:

- Châm trà cho Thúy Quyên.

Cửu phu nhân nghiêng mình:

- Đa tạ Đàn chủ .

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Về nhà mà khách sáo gì nữa vậy ?

Nhìn Cửu phu nhân một thôi, người thiếu phụ lại cười:

- Cách không mấy ngày mà Thúy Quyên đẹp hẳn ra, thảo nào lão Hòa Khôn không chết mê sao được, có lẽ hẳn muốn nuốt trứng cô luôn đó phải không?

Cửu phu nhân lại khép nép:

- Đàn Chủ quá khen, nếu không nhờ Đàn chủ thì thuộc hạ không làm sao vào Trung Đường Phủ được.

Người thiếu phụ nhẹ lắc đầu:

- Thôi đi cô ơi, đừng có “đưa” tôi lên cao quá ...

Người thiếu phụ có đặc điểm là thái độ thay đổi thật nhanh, đang cười cợt bỗng nghiêm giọng lại:

- Ta đã nói rồi, quan hệ giữ ta và cô hà lại chẳng biết hay sao mà còn nói chuyện tạ hay không tạ ...

Cửu phu nhân làm thinh.

Người thiếu phụ lại hỏi:

- Người có biết ta gọi về để làm chi không ?

Cửu phu nhân đáp:

- Xin Đàn Chủ minh thị .

Người thiếu phụ hỏi:

- Trong phủ Hòa Khôn có một tên họ Phí mới đến phải không?

Cửu phu nhân có vẻ ngạc nhiên:

- Vâng, nhưng sao Đàn chủ lại biết ?

Người thiếu phụ đáp:

- Lát nữa rồi ta sẽ cho biết. Gã họ Phí đó tên gì ?

Cửu phu nhân nói:

- Hắn tên Phí Độc Hành.

Người thiếu phụ gặng lại:

- Có thật tên là Phí Độc Hành không?

Cửu phu nhân đáp:

- Nghe họ gọi như thế, nhưng chẳng hay có chuyện chi, bẩm Đàn chủ ?

Người thiếu phụ nghiêm mặt:

- Ta muốn biết lai lịch của gã họ Phí đó .

Cửu phu nhân đáp:

- Điều đó thuộc hạ không rõ, nếu Đàn chủ muốn biết, thuộc hạ xin về hỏi lại .

Người thiếu phụ gằn giọng:

- Người về hỏi và báo cho ta biết ngay .

Cửu phu nhân mấy máy đôi môi hình như muốn nói điều gì nhưng rồi lại làm thinh.

Người thiếu phụ hỏi:

- Người có gì muốn hỏi phải không?

Cửu phu nhân ngẩng mặt:

- Đa tạ Đàn chủ, chẳng hay Đàn chủ cho thuộc hạ truy nguyên họ Phí để ...

Người thiếu phụ đưa mắt cho viên Tổng Quản lùn:

- Nói cho nó biết.

Nghe viên Tổng Quản thuật chuyện gặp Phí Độc Hành, Cửu phu nhân chớp mắt:

- Nhưng làm sao biết người đó chính là hấn ?

Người thiếu phụ đưa mắt cho tên có râu mép, hấn thuật chuyện uống rượu tại Thiên Kiều với Đỗ Nghị và Phí Độc Hành.

Cửu phu nhân cau mặt:

- Hấn có gan mặt nào mà lại dám chống với người của bản giáo ...

Người thiếu phụ nói:

- Nếu hấn là con người mà ta hoài nghi thì hành động của hấn không có gì là lạ cả .

Cửu phu nhân hỏi:

- Chẳng hay Đàn chủ hoài nghi hấn là ai ?

Người thiếu phụ gằn từng tiếng :

- Phí Mộ Thư, “Tướng Cướp Liêu Đông”.

Cửu phu nhân mở tròn đôi mắt:

- “Tướng Cướp Liêu Đông”? Nhưng làm sao Đàn chủ hoài nghi hấn là Phí Mộ Thư ?

Người thiếu phụ đáp:

- Người không nghe Chu Tế nói đó hay sao, người của Tuần Bổ Dinh chỉ mặt nói hấn là Phí Mộ Thư, hấn chối không chịu và cho đến khi nghe hấn là Hiệu Úy của quân Phòng Vệ Hòa Khôn, những tên Tuần Bổ Dinh mới không dám đụng vào hấn nữa .

Cửu phu nhân lắc đầu :

- Không phải, hấn làm sao lại là Phí Mộ Thư ...

Người thiếu phụ gặn lại:

- Tại sao người biết hấn không phải là Phí Mộ Thư ?

Cửu phu nhân đáp:

- Đàn Chủ chắc đã từng nghe nói Phí Mộ Thư bị án sát nhân, bị bắt và giam giữ tại Đề Long Phụng Thiên hơn tám năm rồi .

Người thiếu phụ lắc đầu :

- Cô mà biết cái gì ? Cô chỉ nghe hấn bị bắt bị giam chớ chưa biết con người thực sự của hấn.

Cửu phu nhân cau mặt:

- Như thế lại càng không phải , nếu hấn là Phí Mộ Thư thì làm sao lại đến được Kinh Sư.

Người thiếu phụ cười gằn:

- Người mà biết gì về hấn, không ai hiểu hấn hơn ta, có chuyện gì mà hấn không dám, không làm ? Cứ theo hiện tại mà nói nếu hấn là Phí Mộ Thư thì ai dám làm gì hấn chớ ?

Cửu phu nhân lắc đầu:

- Thuộc hạ không tin hấn là tướng cướp Phí Mộ Thư.

Người thiếu phụ nhướng mắt:

- Ta cũng chưa quả quyết hấn là Phí Mộ Thư, nếu biết chắc thì ta đâu lại bảo người dò hỏi ? Nếu hấn không phải là Phí Mộ Thư thì con người đó có thể lôi kéo để dùng, nhưng nếu hấn quả là Phí Mộ Thư thì ta phải ra tay trước.

Vành môi của Cửu phu nhân mấy động, vẻ mặt nàng hơi biến đổi:

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ không hiểu, vì nếu hấn là Phí Mộ Thư thì tại sao mình lại không lôi kéo hấn mà lại phải ra tay trừ hấn ?

Người thiếu phụ cười nhạt:

- Người mà biết cái gì, nếu hấn đúng là Phí Mộ Thư thì chuyện hấn đến Kinh Sư chín phần đã nhắm thẳng về mình, không ra tay trừ hấn trước, chờ cho hấn chụp đầu rồi mới gỡ à ?

Càng lúc vẻ mặt của Cửu phu nhân càng có vẻ lạ lùng, nàng nói:

- Đàn chủ, như thế thì thuộc hạ lại càng không hiểu vì sao ta phải trừ khử hấn, mình và hấn không thù không oán, như vậy hấn nhắm vào mình để làm chi ? Thêm vào đó, bây giờ hấn bị chồng thêm một cái tội sát nhân vượt ngục, vốn còn chưa an ổn thì làm sao lại dám gây sự với ta ?

Người thiếu phụ gắt:

- Ta đã nói người không hiểu gì cả đâu, bảo dò xét thì cứ dò xét, đừng có lời thôi gì cả, bảo làm gì thì cứ làm cho tròn việc ấy, nghe chưa ?

Cửu phu nhân cúi đầu ngậm miệng.

Người thiếu phụ vẫy tay:

- Không còn chuyện gì khác nữa, về đi. Hãy nhớ , họ xét cho nhanh và báo cáo cho nhanh, lệnh như thế nào làm như thế ấy, không được tự chuyên làm hỏng việc, hãy nhớ Giáo qui nghe chưa ?

Cửu phu nhân cúi đầu:

- Đàn Chủ yên lòng, thuộc hạ không dám tự chuyên.

Người thiếu phụ gật đầu:

- Tốt, về đi .

Cửu phu nhân đứng dậy vòng tay mọp mình lui lần ra cửa .

Người thiếu phụ vụt đưa tay:

- À , trong phủ có chuyện chi mà cái bọn chó săn ào ra quây lung tung như thế ?

Cửu phu nhân đáp:

- Nghe nói có trộm vào trong phủ .

Người thiếu phụ gật gù:

- Khá, không biết họ là ai, dám vào Trung Đường Phủ ăn trộm là khá đó . Nếu biết, ta có thể thu dụng họ . À, nhưng mất những món gì ?

Cửu phu nhân đáp:

- Nghe nói có mấy món đồ xưa bằng ngọc.

Người thiếu phụ nói:

- Như vậy thì ăn thua gì, đối với Hòa Khôn chỉ cần lên tiếng thì thiếu gì của quý . Được rồi, về đi .

Cửu phu nhân lại cung kính cúi đầu lần nữa ...

Nhưng người thiếu phụ lại đưa tay:

- Đúng rồi, không nên hỏi phăng làm kinh động, người tìm cách đưa gã họ Phí đi ra ngoài, và báo cho ta biết trước, ta rình xem là chắc, nhứt định Phí Mộ Thư không qua được mắt ta .

Cửu phu nhân tái mặt, nàng lật đật cúi đầu vâng dạ lui ra .

o0o

Suốt hai ngày dân chúng thành Bắc Kinh chột no ngang.

Nhiều người không nuốt trôi cơm mà vẫn không nghe đói .

Đám Hộ Vệ Trung Đường Phủ chỗ nào cũng có, quán ăn thừa khách, chợ búa ế ẩm, những người có việc qua đường là ba chân bốn cẳng cho xong việc là rút kín vô nhà .

Trong ngày thứ hai, Trung Đường Phủ bỗng sanh chuyện lạ .

Trời vừa tối hai tên cận vệ cho Đào sư gia chỉ huy, khiêng một cái rương lớn vào kho, chuyện đó cũng chưa có gì đáng lạ .

Nhưng vừa sáng hôm sau, tức là sáng ngày thứ ba là lại khiêng ra .

Không ai biết trong rương có vật quý gì, đến nỗi Đào sư gia đêm tối phải gởi vào kho “an toàn” rồi sáng mới khiêng ra như thế .

Ai cũng ngơ ngác, nhưng không một ai dám hỏi .

Có những phỏng đoán, vì vụ trộm xảy ra cho nên Đào sư gia không dám để báu vật trong tư dinh và ai cũng biết gởi vào kho là an toàn nhất, vì bây giờ cho dầu có ngọc Liên thành, trộm cũng không dám vào kho lần nữa .

Không kể trộm nào đại dột lại dám ăn hàng chỗ cũ được canh phòng cẩn mật.

Và đến tối ngày thứ ba thì Đào lão gia lại cho khiêng vào kho.

Quả đúng như người phỏng đoán, lão sư gia đã ngán quá rồi, chắc chắn trong rương đó toàn là vật quý giá nhất của ông ta .

Cũng không chừng đó là vật quý trong nội phủ .

Nhưng khi cửa kho vừa khóa lại thì có mặt Bạch Xuân Phương.

Mặt nàng lạnh băng băng:

- Đào lão, Phí Độc Hành đâu ?

Đào Bằng đáp:

- Sáng sớm đưa người ra ngoài, cho đến bây giờ vẫn chưa về .

Bạch Xuân Phương cau mặt:

- Đi làm cái gì ? Tại sao bữa nay đã đúng hẹn ba ngày , mà chưa thấy phục lệnh?

Đào Bằng mỉm cười:

- Bạch cô nương gấp quá, mấy hôm nay hấn không nghĩ được phút nào, đêm ngày lo nhiệm vụ ...

Bạch Xuân Phương chận nói:

- Mất tôi chưa mù, hấn làm là nhiệm vụ của hấn, chớ đâu có ai bắt buộc ? Nhưng hạn kỳ của tôi đưa ra đã đến rồi, hấn phải phục lệnh. Đó là lệnh.

Đào Bằng mỉm cười:

- Công việc nhiều làm cho Bạch cô nương phải quên, cho đến giờ tý đêm nay mới đúng là tới hạn kỳ chớ .

Bạch Xuân Phương danh mặt:

- Tốt, giờ tý thì cứ chờ giờ tý, cũng hy vọng rằng đúng giờ hấn giải người và vật đến cho tôi .

Nàng quay phắt bỏ đi không thềm chào hỏi .

Đào Bằng cau mày, ông ta liếc nhìn vào cửa kho và lặng lẽ đi ra ...

oOo

Trước cửa kho là gian phòng của viên đội trưởng.

Đào sư gia vừa đi khuất là tên Đội trưởng lo ra, hấn xốc đao đi vòng phía sau kho .

Nơi này có bốn ổ canh, đám Phòng Vệ thấy viên Đội Trưởng men lại gần thì vòng tay thi lễ:

Tên Đội trưởng nói:

- Bây giờ thất cả phải cẩn thận, Hiệu Úy đi có lẽ đến nửa đêm , biết chưa ?

Đám Phòng Vệ cúi đầu và một tên lên tiếng:

- Thưa Đội trưởng, bây giờ có thể thả chó được chưa ?

Tên Đội trưởng trừng mắt:

- Thả làm gì sớm vậy ? Không có chó rồi làm sao ? Bộ bọn bây lại không bằng mấy con chó đó à ?

Bị một gáo nước lạnh dội ngay vào đầu, đám Phòng Vệ thộn người đứng lặng thinh.

Viên Đội trưởng hất mặt:

- Cho các người biết, đêm nay phải đề cao cảnh giác, coi chừng vật này chưa kiếm được lại mất thêm vật khác, nếu vậy, chẳng những Hiệu Úy mất chức mà tất cả cũng khổ lay đó .

Nói xong là hấn quay mình đi trở lại , hấn đi hấp tấp và vấp phải cục đá dưới chân xiển niễn ...

Bọn Phòng Vệ tức cười nhưng đâu ai dám to ban, họ cố cúi mặt cắn môi nuốt cơn cười vào bụng.

Chừng như đau quá, viên Đội Trưởng nổi xung, hấn cúi xuống cầm viên đá ném thốc qua đầu tường, miệng chửi thề lảm bầm.

Thái độ của hấn cũng làm cho đám Phòng Vệ tức cười hơn nữa, nhưng họ cố nín và quay mặt qua chỗ khác.

Họ không thể ngờ kèm theo cục đá mà viên Đội trưởng quăng qua tường đó lại thêm một mảnh giấy vo tròn.

Bên ngoài tường là ngõ hẻm tối om.

Bên ngõ hẻm lại có mương nước dơ đầy .

Chỗ thuận tiện nhứt cho chuột đi kiếm ăn trong đêm tối .

Có tiếng chuột rút và lại có tiếng mèo ngao .

Tên Đội Trưởng chửi thề :

- Mẹ họ, có chuột là có mèo, mẹ họ, bắt được cũng còn lâu .

Hắn vừa quay bước thì dưới chân tường có tiếng chuột rút lên như bị mèo chụp phải và tiếp liền theo đó là một chú chuột khá to chạy hoảng vào phía kho .

Viên Đội trưởng la lên:

- Đập nó, đập nó, coi chừng chun được vào kho là gậm rương hư hế t...

Đám Phòng Vệ ào theo rượt đập.

Con chuột tuy nhỏ, nhưng cả đám Phòng Vệ cũng khó ăn, chúng rượt vòng vòng ...

Ngay trong lúc đó, một bóng đen từ trên đầu tường phía sau phóng vút vào, mọp mình sát nóc kho, thân pháp của người đó thật nhanh, thật nhẹ .

Đó là một bóng người áo đen nhỏ thó, dáng người chỉ bằng cỡ một đứa bé lên mười .

Thật nhanh và thật lành nghề, bóng đen giở mấy miếng ngói ngay chỗ nóc nà bị khoét và chỉ trong nháy mắt hắn đã tuột hẳn vào trong.

Bên trong tối ngử bàn tay không thấy .

Bóng đen bắt đầu hành động.

Hắn hành động rất khôn ngoan.

Hắn thừa sức để nhảy xuống, nhưng hắn đề phòng đồ vật bên trong, một tiếng khua động nhẹ cũng là nguy hiểm.

Hắn xuống đứng trên một cái rương.

Nhưng hắn chưa hành động thì bỗng có tiếng người, tiếng thật nhỏ:

- Tối quá không dễ thấy được đâu, có đuốt sẵn đây ...

Ánh sáng bật lên ngay theo câu nói .

Bóng đen hoảng hốt thụt lui, nhưng cổ tay hắn đã vào tay người khác.

Hắn mở tròn đôi mắt nhìn người trước mặt, **Phí Độc Hành!**

Gã áo đen nhỏ thó không kịp lên tiếng là đã bị Phí Độc Hành xách bổng lên và sau đó, hấn được nằm kỹ trong một rương lớn.

Phí Độc Hành tắt đuốc tung mình lên sà ngang và theo chỗ trống chui ra .

Thuật “Rút Cốt Công” của hấn cũng không thua bóng đen khi nãy .

Hấn tung ra sau tường, trong lúc đám Phòng Vệ hầy còn quần với con chuột ở phía dưới kho .

Sau tường là ngõ hẻm tối om.

Tuy tối, nhưng vẫn có thể thấy một bóng đen đang đứng sát chân tường.

Y như một con bò cứt xốt mồi, Phí Độc Hành lao vút xuống ngay chỗ bóng đen.

Chân vừa chấm đất, Phí Độc Hành đã xốc lấy bóng đen lao vút thẳng vào một ngõ tối khác mất luôn.

Một phút sau, Phí Độc Hành lại từ đầu tường bên ngoài phóng vọt vào .

Bây giờ thì đám Hộ Vệ bên ngoài mới phát giác ra, chúng rập nhau báo động ...

Phí Độc Hành trầm giọng:

- Câm miệng lại !

Nghe tiếng Phí Độc Hành, đám Hộ Vệ hoảng hồn dạt hấn ra:

- Hiệu Úy !

Phí Độc Hành trầm giọng:

- Đội Trưởng !

Tên Đội Trưởng bước tới vòng tay, sắc mặt hấn hơi tai tái .

Tất cả những ổ canh công khai bí mật đều ập lại, nhưng Phí Độc Hành đã khoát tay:

- Hãy trở về vị trí .

Chờ cho bọn Phòng Vệ tản ra rồi, Phí Độc Hành ngó tên Đội Trưởng:

- Bọn trộm bị khám phá, ta bắt một còn một chạy thoát, người hầy đến thỉnh Đào lão gia.

Tên Đội Trưởng cúi đầu và quay đi thật nhanh, hấn quên luôn câu “Tuân lệnh” cần phải có.

Phí Độc Hành nhìn theo mỉm cười và bảo tên Phòng Vệ đứng gần:

- Người hầy đi báo cho Đào lão gia biết.

Vừa sai tên Đội Trưởng, bây giờ lại sai thêm nữa, cũng chỉ đến báo cùng Đào lão, tên Phòng Vệ ngẩn tò te ...

Hắn đứng ngó Phí Độc Hành , hắn không biết lỗi tai mình đã hết linh, hay vị Hiệu Úy mệt quá rồi đâm lẫn.

Cho đến khi Phí Độc Hành gất một lần nữa hắn mới hoàn hồn cúi đầu “tuân lệnh” quay đi .

Phí Độc Hành tung mình nhảy vút ra tường.

- o O o -